

като седѣха до прозореца, той каза на Василена :

— Напримѣръ, да речемъ, ти си сега господарката на чифлика, ти се разпореждашъ — какво ще направишъ ?

Василена знаеше, че всичко, което ѝ говори Захария, нѣма никога да се случи, че е лъжа, измама. Само когато ѝ кажеше, че може да стане господарка на чифлика, на тая лъжа, като всички други лъжи, тя бѣше готова да повѣрва. Въ тоя чифликъ тя бѣше работила, познаваше всѣко камъче, всѣка трева. Искаше за винаги да си остане тука, да работи както си знае. И туй, което толкозъ много желаше, тя мислѣше, че е възможно.

— Кажи де, какво ще направишъ ? — попита пакъ Захария.

Чернитѣ очи на Василена, каточе виждаха нѣщо, усмихваха се. Но тя не можа да отговори, защото въ сжщата тая минута влѣзе Севастица. Черничка, грозна, тя каточе бѣше станала отъ легло.

— Ахъ, Тице, мене ли търсишъ ? — скочи уплашено Захария. — Ида, ида... азъ тукъ малко... Мина ли ти главата ? Ако искашъ, да идемъ да се поразходимъ. Хладничко е, да походимъ. За тебе е хубаво.

Откато бѣше влѣзла, Севастица гледаше Василена. И безъ да каже нѣщо, тя я изгледа още веднажъ високомѣрно, гордо, както го-